

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce **I. e-i, spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Janou Navrátilovou, advokátkou se sídlem Na Hradbách 2/120, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2001, č. j. O-87183-94,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“) ze dne 17. 6. 1999, č. j. O-87183, byl zamítnut návrh společnosti Y.-Y. O. (dále též „navrhovatel“) na výmaz slovní grafické ochranné známky „M.“, zapsané v České republice pod č. x, jejímž majitelem je žalobce (dříve vystupující pod obchodním jménem I. spol. s r. o. – pozn. soudu), z rejstříku ochranných známek. V odůvodnění Úřad uvedl, že namítaná ochranná známka „M.“ č. x s prioritou ode dne 2. 2. 1979 platí ve Finsku a nikoliv v České republice. Z materiálů předložených navrhovatelem podle Úřadu pouze vyplývá, že majitel napadené ochranné známky byl jedním z odběratelů montážní pěny M. od společnosti M. A., byť podle tvrzení navrhovatele odběratelem největším. Žádný z předložených dokumentů však neobsahuje smlouvu, na jejímž základě by byl žalobce výlučně pověřen jednatelem či zastoupením zájmů navrhovatele nebo jeho dceřiné společnosti M. A. v České republice. Proto je nutné podle úřadu považovat návrh na výmaz ochranné známky z důvodu článku 6 septies Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (publikované ve Sbírce zákonů pod č. 64/1975 Sb., dále jen „Úmluva“ – pozn. soudu) za věcně neopodstatněný.

Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „předseda“) ze dne 20. 2. 2001, čj. O-87183-94, bylo rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 6. 1999, čj. O-87183, změněno tak, že ochranná známka č. x ve znění „M.“ byla vymazána z rejstříku ochranných známek. Předseda v odůvodnění uvedl, že podle § 25 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“; s účinností ode dne 1. 4. 2004 zrušen zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu) Úřad vymaže z rejstříku zaměnitelnou ochrannou známku, jestliže v řízení zahájeném na návrh majitele ochranné známky s dřívějším právem přednosti zjistí, že napadená ochranná známka je zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby. Úřad výmaz neprovede, pokud majitel ochranné známky s dřívějším právem přednosti vědomě strpěl užívání napadené ochranné známky po dobu pěti let od jejího zápisu. Napadená grafická ochranná známka „M.“ s právem přednosti ode dne 24. 2. 1994 byla dne 18. 4. 1994 zapsána do rejstříku ochranných známek pod č. x pro polyuretanové těsnicí hmoty – pěny pro stavebnictví ve třídách 1 a 17 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Namítaná slovní ochranná známka „M.“ s právem přednosti ode dne 2. 2. 1979 byla dne 21. 9. 1981 zapsána pod č. x ve Finsku pro izolační desky ve třídě 17 a pro stavební desky ve třídě 19 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Znění namítané ochranné známky je podle předsedy zcela shodné se zněním napadené ochranné známky; v době podání přihlášky napadené ochranné známky tedy existovala shodná ochranná známka ve Finsku zapsaná ve prospěch navrhovatele výmazu. Z obsahu spisu a dokladů o společnosti majitele napadené ochranné známky – žalobce – bylo zjištěno, že je samostatným podnikatelským subjektem podle obchodního zákoníku, zapsaným v obchodním rejstříku; nemůže tedy plnit funkci jednatele společnosti navrhovatele výmazu. Z dokladů předložených navrhovatelem však vyplývá, že žalobce nakupoval od jeho dceřiné společnosti – společnosti M. A. – ve větším množství montážní pěnu M. Předseda se neztotožnil se závěry Úřadu, že žalobce nebyl faktickým zástupcem navrhovatele výmazu a že nenaplnil skutkovou podstatu tzv. nevěrného agenta. Z předložených dokladů je zřejmé, že mezi navrhovatelem a žalobcem existoval privilegovaný, písemnou smlouvou neupravený vztah. Předseda proto konstatoval, že jsou splněny podmínky podle čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy, neboť navrhovatel výmazu byl v době podání přihlášky napadené ochranné známky majitelem namítané ochranné známky v jedné z unijních zemí – ve Finsku, a současně žalobce byl v téže době fakticky zástupcem navrhovatele výmazu. O namítaném nekalosoutěžním jednání však nemohl rozhodovat Úřad ani předseda, neboť to náleží do pravomoci soudů. K námitce navrhovatele výmazu, že byl zkrácen na svých právech nenařízením ústního jednání, předseda uvedl, že Úřad měl dostatek podkladů pro rozhodnutí a nařízení jednání se proto nejevilo potřebným a účelným. Navrhovatel měl v průběhu celého řízení možnost nahlížet do spisu, seznamovat se s názory žalobce a zaujímat k nim stanoviska; jeho práva tedy zkrácena nebyla. Předseda závěrem uvedl, že rozhodnutí Úřadu o zamítnutí návrhu na výmaz ochranné známky nebylo vydáno v souladu s právními předpisy a proto rozkladem napadené rozhodnutí ve výroku změnil tak, že se ochranná známka „M.“ vymazává z rejstříku ochranných známek.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v zákonné lhůtě žalobou k Vrchnímu soudu v Praze z důvodu nezákonnosti. Podle žalobce předseda při rozhodování vycházel z čl. 6 septies Úmluvy. Kumulativními předpoklady pro výmaz ochranné známky v souladu s tímto ustanovením jsou, že určitý majitel ochranné známky má zaregistrovanou ochrannou známku v jedné nebo několika unijních zemích a dále že jednatel nebo zástupce majitele ochranné známky si vlastním jménem bez souhlasu majitele, jehož jménem jedná nebo kterého zastupuje, zaregistruje ochrannou známku v jedné nebo několika unijních zemích; podle

žalobce nedošlo k naplnění druhého předpokladu. Majitel zaregistrované ochranné známky, jenž se dovolává výmazu ochranné známky, a majitel ochranné známky, jejíž výmaz je navrhován, by museli být v obchodním či obdobném vztahu tak, aby vůbec mohl vzniknout mezi nimi vztah jednatele a zástupce. V dané věci bylo nepochybně prokázáno, že tato podmínka splněna nebyla, neboť majitelem ochranné známky je společnost Y.-Y. O. a subjekt, s nímž byl žalobce v obchodním vztahu, byla estonská společnost M. A. Jednalo se tedy o dva rozdílné subjekty a fakt, že jde o mateřskou a dceřinou společnost, je podle žalobce irelevantní. Z dokladů ani ze zboží nevyplývalo, že by výrobcem zboží byl jiný subjekt než společnost M. A. Žalobce nevěděl ani nemohl vědět, že ve Finsku je zaregistrovaná ochranná známka a že by mohl zaregistrováním své ochranné známky porušit čl. 6 Úmluvy. Žalobce označil za nesprávný extenzivní výklad toho, že určitý subjekt je za uvedených podmínek agentem mateřské společnosti, když je v obchodním vztahu s dceřinou společností. Napadené rozhodnutí bylo podle žalobce zkráceně odůvodněno tím, že žalobce byl faktickým zástupcem společnosti Y.-Y. O., ačkoliv tento vztah nebyl smluvně upraven, a že podal přihlášku ochranné známky v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže, čímž naplnil skutkovou podstatu tzv. nevěrného agenta. Závěr, že žalobce byl svým způsobem zástupcem finské společnosti Y.-Y. O., když od společnosti M. A. odebíral montážní pěnu, není správný. Vztah zástupce či jednatele by měl být podle žalobce užší než vztah prodávajícího a kupujícího, takový vztah však mezi žalobcem a společností M. A. nebyl. Podle žalobce není pravdou, že mezi navrhovatelem výmazu ochranné známky a žalobcem existoval písemnou smlouvou neupravený, privilegovaný vztah na bázi faktického zastoupení; doklady předložené žalobcem svědčí o tom, že se o žádný takový privilegovaný vztah na bázi faktického zastoupení nejednalo. Obě ochranné známky byly navíc zapsány pro zcela jiné druhy zboží, tzn. jedná se o jejich faktickou i formální odlišnost, když oba výrobky jsou kategorizovány v jiné třídě. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2001, č. j. O-87183-94, bylo zrušeno a věc vrácena zpět Úřadu průmyslového vlastnictví k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že tzv. jednatelskou známku si obvykle obchodní zástupce dává zapsat se souhlasem majitele ochranné známky z důvodu usnadnění jednatelské činnosti prováděné v zájmu vlastníka známky. Pokud tak však jednatel učiní bez souhlasu majitele ochranné známky, má tento majitel možnost bránit nejen užívání takové známky, ale i právo bránit jejímu zápisu ve smyslu čl. 6 septies Úmluvy. Jádrem sporu je podle žalovaného v tom, jak silné či slabé musí být spojení mezi producentem zboží a jeho distributorem, aby bylo možno hovořit o jednateli či zástupci majitele ochranné známky, kterému je ve smyslu Úmluvy poskytována ochrana. Podle žalovaného nelze při aplikaci Úmluvy jednotlivé instituty vykládat prostřednictvím institutů národního práva, nýbrž je nutno vycházet z významu a účelu, pro který bylo ustanovení pojato do Úmluvy. Ustanovení čl. 6 bylo do Úmluvy pojato z důvodu ochrany majitele ochranné známky před praktikami osob, které na základě obchodního spojení s majitelem ochranné známky využívají známosti jím zapsané známky ve svůj prospěch, byť v jiném státě, než je ochranná známka původně zapsaná. V rozkladovém řízení pak bylo vyhodnoceno, že vazba mezi majitelem ochranné známky zapsané ve Finsku a v Estonsku a majitelem ochranné známky zapsané v České republice odůvodňuje aplikaci čl. 6 septies Úmluvy. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Žalobce v replice uvedl, že ve většině evropských států je obsahem institutu zprostředkování či zastoupení dvou- či vícestranný právní vztah, kdy se jedna strana zavazuje pro druhou stranu provádět činnost, která by vedla ke vzniku právního vztahu se třetími osobami, či přímo do těchto vztahů vstupoval za zastoupeného. Vždy se jedná o smluvní

vztah, jehož předmětem je zajišťovat pro druhou osobu určitou činnost, zastupovat její zájmy. V daném případě se jednalo o standardní obchodní vztah na bázi kupní smlouvy, jejímž předmětem byl odběr určitého druhu zboží za dohodnutou kupní cenu. Podle názoru žalobce bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce nikdy nevstoupil do právního vztahu s navrhovatelem – společností Y.-Y. O., ale vždy jen se společností M. A. Společnost M. A. nemá registrovanou ochrannou známku „M.“ na území České republiky ani v zemi svého sídla. Registrace ochranné známky je vždy spojena s určitým teritoriem a určitou osobou, v daném případě bylo tímto územím Finsko a osobou společnost Y.-Y. O. a nikoliv společnost M. A.. Z ničeho ve správním řízení nevyplynulo, že by žalobce – majitel napadené ochranné známky – byl pověřen jednatelem či zastoupením zájmů společnosti Y.-Y. O. či jeho dceřiné společnosti M. A. Žalobce poukázal na to, že v prvostupňovém řízení na základě stejných důkazů Úřad zamítl návrh na výmaz, v řízení o rozkladu pak po předložení jediného nového důkazu – kopie výkladu profesora B. k čl. 6 septies Úmluvy, dospěl ke zcela opačnému rozhodnutí. Žalobce uvedl, že pod zapsanou ochrannou známkou dochází k prodeji výrobků; známka má tedy charakter reálně používané ochranné známky. Žalobce závěrem setrval na svém žalobním petitu.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 18. 4. 1994 byla s prioritou ode dne 24. 2. 1994 do rejstříku ochranných známek zapsána grafická ochranná známka „M.“, jejímž majitelem se stal žalobce.

Dne 27. 10. 1998 byl žalovanému doručen návrh společnosti Y.-Y. O. ze dne 23. 10. 1998 na výmaz ochranné známky „M.“.

V úvodu tohoto rozsudku již zmiňovaným rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 6. 1999, č. j. x, byl zamítnut návrh na výmaz slovní grafické ochranné známky „M.“.

V rozkladu proti tomuto rozhodnutí navrhovatel – společnost Y.-Y. O. – uvedl, že návrh na výmaz ochranné známky byl podán z titulu čl. 6 septies Úmluvy, neboť žalobce dosáhl zápisu ochranné známky jako zástupce navrhovatele, přičemž o zápis požádal bez souhlasu a vědomí navrhovatele. Navrhovatel uvedl, že z výkladu prof. B. – ředitele B. – vyplývá, že ustanovení čl. 6 septies Úmluvy musí být vykládáno volněji, tzn. že v mnoha případech smlouva mezi zprostředkovatelem a zástupcem nebude existovat. Vzhledem k účelu nelze uvedený článek vykládat úzce, aby je bylo možné aplikovat i na osoby vystupující jako distributoři zboží nesoucího ochrannou známku, kteří zažádali o registraci známky pod svým jménem. Účelem čl. 6 septies Úmluvy je podle navrhovatele zabránit zneužití známky, kterou bez vědomí majitele přihlásí zástupce či distributor zboží. Naznačený výklad proto podle navrhovatele umožňuje širší aplikaci i na případy, kdy není vztah výlučný nebo není založen písemnou smlouvou. Navrhovatel uvedl, že v řízení předložil dostatek důkazů o svém vztahu k žalobci; tyto doklady zakládají oprávněnost užití čl. 6 septies Úmluvy. Navrhovatel dále namítl, že se v návrhu domáhal vydání předběžného opatření, jímž by se žalobci uložilo zdržet se úkonů vedoucích ke změně vlastnictví ochranné známky „M.“ na jiné subjekty s výjimkou navrhovatele, o tomto návrhu však Úřad nerozhodl a ani se o něm v napadeném rozhodnutí nezmiňoval. V tom navrhovatel spatřoval hrubé pochybení věcné i procesní; dále Úřad pochybil v tom, že před vydáním rozhodnutí nesvolala jednání odborné komise, ač o to navrhovatel žádal. Ze všech uvedených důvodů navrhovatel navrhl, aby bylo

rozkladem napadené rozhodnutí změněno tak, že se ochranná známka „M.“ č. x vymazává z rejstříku ochranných známek.

Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2001, č. j. O-7183-94, bylo rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 17. 6. 1999, č. j. O-87183, změněno tak, že ochranná známka č. 175774 ve znění „M.“ byla vymazána z rejstříku ochranných známek.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 s. ř. s. postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 5 A 57/2001-26, byla žaloba proti uvedenému rozhodnutí odmítnuta podle § 46 odst. 2 s. ř. s. s tím, že se jedná o věc vyplývající z občanskoprávních vztahů, o níž má rozhodnout podle úpravy účinné od 1. 1. 2003 soud v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. Soud poučil žalobce o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci usnesení podat žalobu k soudu příslušnému podle § 249 a 250 o. s. ř., přičemž účinky procesních úkonů učiněných v tomto řízení zůstávají zachovány.

Usnesením zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 22. 12. 2004, č. j. Konf 98/2004-4, bylo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 5 A 57/2001-26, zrušeno a konstatováno, že příslušným vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 2. 2001, č. j. O-87183-94, je soud ve správním soudnictví, v daném případě tedy s ohledem na § 132 s. ř. s. Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Důvodem podané žaloby je žalobcem tvrzená nezákonnost rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví o výmazu ochranné známky „M.“ č. x z rejstříku ochranných známek. Rozhodnutí o výmazu ochranné známky podléhalo do 31. 3. 2004 režimu zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Podle § 35 odst. 1 zákona o ochranných známkách však nejsou tímto zákonem dotčena ustanovení mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Podle § 35 odst. 2 zákona o ochranných známkách osoby, které mají bydliště nebo sídlo na území členského státu Pařížské úmluvy nebo ve státě, který je členem Světové obchodní organizace, mají stejná práva jako osoby, které mají bydliště nebo sídlo na území České republiky; jestliže stát, v němž má osoba bydliště nebo sídlo, není členským státem Pařížské úmluvy nebo členem Světové obchodní organizace, lze práva podle tohoto zákona přiznat jen za podmínky vzájemnosti. Podle čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy žádá-li jednatel nebo zástupce majitele známky v některé unijní zemi o zápis této známky na své vlastní jméno v jedné nebo několika těchto zemích bez souhlasu tohoto majitele, je majitel oprávněn podat námitky proti požadovanému zápisu a žádat o výmaz, nebo povoluje-li to zákon dotyčné země, o převod zápisu na sebe, pokud by jednatel nebo zástupce neospravedlnil své jednání.

V souzené věci podal navrhovatel návrh na výmaz ochranné známky „M.“ s odůvodněním, že je majitelem totožné ochranné známky zapsané ve Finsku a žalobce je současně odběratelem zboží od dceřiné společnosti navrhovatele výmazu – estonské společnosti M. A. Při rozhodování o výmazu ochranné známky tedy bylo zapotřebí posoudit, zda mezi navrhovatelem a žalobcem existoval vztah předpokládaný čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy, aby se mohl navrhovatel z tohoto titulu důvodně domáhat výmazu ochranné známky „M.“ z rejstříku ochranných známek v České republice.

V souzené věci byl pro rozhodnutí stěžejní výklad čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy, konkrétně posouzení právní otázky, kdo může být jednatelem či zástupcem (anglicky „agent“, resp. „representative“) ve smyslu Úmluvy. Úvodem je zapotřebí předeslat, že při výkladu zmíněného článku Úmluvy nemohly být brány jako rozhodující vnitrostátní konvence výkladu pojmů, tedy způsob výkladu pojmů „jednatel“ či „zástupce“ ve vnitrostátním právu; jelikož se jedná o výklad mezinárodní smlouvy, je zapotřebí dbát jednoty výkladu v oblasti mezinárodního známkového práva, pročez by měly být z důvodu právní jistoty pojmy z Úmluvy interpretovány jednotně v celém mezinárodním společenství, v rámci něhož tato mezinárodní smlouva platí. Proto nelze výklad toho, kdo může být jednatelem či zástupcem, provádět pouze z pohledu české civilistiky. Tyto pojmy je zapotřebí vykládat s ohledem na smysl a účel právní úpravy, jímž je v daném případě ochrana majitele ochranné známky zapsané v jedné unijní zemi před parazitním jednáním subjektu, jenž je s majitelem ochranné známky v obchodním styku a povědomí o této ochranné známce se pokusí zneužít ve svůj majetkový prospěch. Je nutné vycházet z toho, že mezi vlastníkem ochranné známky – navrhovatelem – a obstaravatelem – v souzené věci žalobcem – musí existovat nebo musel v minulosti existovat hospodářský vztah, na základě něhož obstaravatel získal informaci o ochranné známce, kterou následně využil ve svůj prospěch. Podstatný přitom není formální typ smlouvy, tedy to, zda mezi obchodními subjekty existoval vztah zastoupení tak, jak jej zná český právní řád, nýbrž je rozhodující, aby se jednalo o zastoupení ve smyslu výše naznačené interpretace čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy.

Na základě obsahu správního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce v rámci obchodních styků nabízel navrhovateli výmazu mj. například 80 % rovnoměrně rostoucího trhu v České a Slovenské republice prostřednictvím svého distribučního systému, zaručoval mu určitý minimální odběr zboží, požadoval výhradní zastoupení na území České republiky, případně nabízel výrobu polyuretanové pěny se jménem I. s informací „plněno firmou M. nebo M. pro firmu I.“ (doslovná citace – pozn. soudu) na obalu v českém jazyce. Není tedy pochyb o tom, že nastala situace, kdy žalobce získal povědomí o existenci ochranné známky „M.“ a že do České republiky dovážel značné množství montážních pěn opatřených uvedenou ochrannou známkou. Z hlediska výše naznačené nutnosti širšího výkladu pojmů „jednatel“ či „zástupce“ ve smyslu čl. 6 septies odst. 1 Úmluvy je tedy na žalobce zapotřebí pohlížet jako na zástupce ve smyslu výkladu této mezinárodní smlouvy. Nejvyšší správní soud k tomu připomíná ve správním spise založený výklad článku 6 septies odst. 1 Úmluvy provedený ředitelem B. profesorem G. H. C. B. v práci z roku 1967 nazvané „*Guide to the application of the Paris convention for the protection of industrial property*“, podle něhož mj. neexistence písemné smlouvy sama o sobě nevyvrací existenci takového faktického obchodního vztahu. Proto není žádoucí úzký výklad uvedených pojmů, podle něhož by o registraci ochranné známky pod svým jménem mohly žádat osoby vystupující jako distributoři zboží označeného touto ochrannou známkou.

K námitce žalobce, že nebyl v přímém obchodním vztahu s navrhovatelem výmazu, společností Y.-Y. O., nýbrž že měl vztah toliko k jeho dceřiné společnosti – estonské

společnosti M. A., je zapotřebí opětovně zdůraznit, že pojem zastoupení je – jak již bylo výše uvedeno – v rámci výkladu této mezinárodní smlouvy interpretován volněji. Ačkoliv mezi žalobcem a společností Y.-Y. O. přímý obchodní vztah nebyl, z hlediska hospodářského účelu je nepochybné, že žalobce dovážel výrobky opatřené ochrannou známkou „M.“, zapsanou ve Finsku ve prospěch navrhovatele výmazu – společnosti Y.-Y. O. Tím, že žalobce prodával výrobky označené touto ochrannou známkou, byť je odebíral od dceřiné společnosti navrhovatele výmazu – společnosti M. A. – z hospodářského hlediska jednal fakticky jako jejich zástupce a tímto jednáním získal informace o ochranné známce „M.“, které poté zneužil ve svůj hospodářský prospěch. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, jímž byla na základě podaného rozkladu vymazána ochranná známka „M.“ č. x, jejímž majitelem byl žalobce, z rejstříku ochranných známek.

Nejvyšší správní soud proto ze všech shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá podle § 60 odst. 1 právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jejich náhradu nepožadoval, ani mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 a 7 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu